

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Έδω ; Στην Τουρραίνη ;...σε μιὰ πόλη που δεν ξέρω κανένα ;
 — Μὰ θυμηθήτε τὰ λόγια του πατέρα σας...
 — Ποιά λόγια ;
 — «Ή άφιξη σας στην Τουρραίνη θ' άνησυχήση πολλούς ανθρώπους».

— Άλήθεια, μου τὰ ειπε αυτά, ψιθύρισε ο ύποκόμης.
 Άμέσως μιὰ ύποκριθα, δηλαδή, ότι, αν δεν είμουν εγώ, θά είσαστε τόν Βρινδινό, έπρόσθεσε :

— Λοιπόν ! αυτός που μου έκλεψε το γράμμα μου, πρέπει να κατόρθωσε και να μπήκε μέσα στο σπίτι σας...
 — Βέβαια...

— Και δέ θυμάμαι, αν έξη βδομάδες τώρα, έμπηκε κανείς άλλος, εκτός από σας, αγαπητέ μου Βρινδινέ, μέσα σ' αυτό το δωμάτιο.

— Δηλαδή, άπάντησε ήσυχα ο γέρος, με ύποθέτετε για κλέπτη ή για συνένοχο των έχθρών σας. Σ' αυτό δεν έχω παρά ένα μονάχα ν' άποκριθώ, δηλαδή, ότι, αν δεν είμουν εγώ, θά είσαστε πεθαμένος και έ είναι τούς όποιους ή παρουσία σας τούς άνησυχεί, θά σας είχαν ξεφορτωθεί.

— Συγγνώμη, χίλις φορές συγγνώμη, καλέ μου φίλε, φάναξε ο Φλορεστάν συγκινημένος· δεν ήθελα να σας προσβάλω, αλλά είναι τόση ή ταραχή μου... Τώρα όμως άς δούμε σε ποιανού τάχα τὰ χέρια να βρισκxται αυτό το γράμμα ; Δεν ύποπτεύεσαι κανένα.

— Ο Βρινδινός ύψωσε τούς ώμους του.
 — Και αν ύποπτεύωμιν, τί το όφελος ;
 — Τι το όφελος ; μά για να τού τὰ πάρουμε πίσω... Είτε με το καλό. Είτε με το κακό.

— Άκριβέ μου κύριε, εκείνοι που σας πήραν το γράμμα είχαν συμφέρον να το έξαφανίσουν. Και θά στοιχημάτιζα όσα θέλετε ότι το γράμμα σας δεν εινε πιά παρά τέφρα.

— Ο Φλορεστάν έπνιξε μέσα του μιὰ μαυιώδη κραυγή. Χωρίς μάλιστα να ξέρη ποιά ήταν ή ευτυχία για την όποία ο πατέρας του τόσες έλπίδες τού ειχε δώσει, ειχε άρχισει κι' αυτός για μιό στιγμή να πλάθη όνειρα. Με το να γίνη πλούσιος και δυνατός θά πλησίαζε στο έπίπεδο όπου βρισκόταν ή γυναίκα που άγαπούσε.

— Ο Βρινδινός τόν κοιτούσε χαμογελώντας.

— Μαντεύω τις φιλοδοξίες σας, τού ειπε.

— Φιλοδοξίες ! άπάντησε ο ύποκόμης. Γι' αντάλλαγμα ενός μόνου χρόνου πλούτου, ισχύος και δόξης, θά πρόσφερα όσα χρόνια μου μένουν να ζήσω.

— Πολύ καλά ! ψιθύρισε ο Βρινδινός.

Και σκύβοντας προς τ' αυτί τού Φλορεστάν τού ειπε :

— Μπορούμε να ίκανοποιήσουμε τις φιλοδοξίες σας πιο φτηνά.

— Ο ύποκόμης άναπήδησε στο κρεβάτι του.

— Τι θέλετε να πητε ; τραύλισε έκπληκτος.

— Άκούστε με, κύριε ντε Μορλάκ, και προπάντων ύπολογίστε καλά την άπάντησή σας, ειπε ο Βρινδινός με φωνή καθαρή που δεν ειχε το συνηθισμένο τόνο του. Χάνοντας το γράμμα αυτό, καταδικάσατε τόν έαυτο σας για πάντα στη φτώχεια και στην άφάνεια. Ένα μέλλον λαμπρό ανοιγόταν μπροστά σας, μά τὰ δικαιώματα αυτού τού μέλλοντος δεν τὰ έχετε πιά. Όλα αυτά τ' αγαθά που χάσατε, μάθετε το από μένα, είναι ή νόμιμη ιδιοκτησία σας. Τò πιστωποιούσε αυτό το έγγραφο που χάσατε... Και τώρα δέ μπορείτε πιά με κανέναν άλλον τρόπο να τ' άνακτήσετε.

— Ο Φλορεστάν, πού τάχε χαμένα μπρος σ' αυτή την άποκάλυψη, μισσηκώθηκε και ρώτησε τόν Βρινδινό :

— Ποιός είστε ; Τι έφέρετε για όλα αυτά ; έρώτησε. Τι θέλετε να μου πητε ;

— Θέλω να σας πω αυτό : πλούτη, τιμές, δύναμη, ότι επιθυμούσατε, ότι έχασατε, ότι με δίκαια έζητούσατε ν' άποκτήσετε, ένας μόνος άνθρωπος στον κόσμο μπορεί να σας τò άποδώσει και ο άνθρωπος αυτός είμαι εγώ...

— Έσείς ;
 — Εγώ ! ειπε πάλι ψυχρά ο τυχοδιώκτης.

XII

Πώς ο Βρινδινός άνακάλυψε τόν θησαυρό και πώς τόν μεταχειρίστηκε.

— Ο Φλορεστάν δεν μπορούσε να πιστέψη ότι άκουγε έκπληκτος

ξαφνιασμένος κυττούσε τόν Βρινδινό στα μάτια κι' όμως δεν τόν άνεγνώριζε. Τού φαινόταν πως ειχε μεταμορφωθή. Δεν είταν πιά ο κομικός εκείνος άστός, ο ήμερος και άκακος φανερωνόταν τώρα ποιός πραγματικώς είταν, τι λογής κάθαρμα είταν.

— Με δυό λόγους, άς τελειώνουμε, ξανάπε ο Βρινδινός, ποιά θά εινε ή άνταμοιβή μου ;

— Δεν όνειρεύομαι λοιπόν ; τραύλισε ο ύποκόμης· εινε λοιπόν άλήθεια ; μου μιλάτε σοβαρά ; Θά μπορούσατε να με κάνετε μεγάλο και δυνατό ;

— Και πλούσιο, πολύ πλούσιο, έπρόσθεσε ο Βρινδινός.

— Ο Φλορεστάν έχωσε τὰ δάχτυλά του που έτρεμαν μέσα στα ύγρά μαλλιά του.

— Καλά λοιπόν ! ειπε. Άν πραγματοποιήσετε αυτό το πράγμα σας ύπόσχομαι να σας δώσω τὰ μισά των όσων θά κερδίσω.

— Σας λέω, κύριε ντε Μορλάκ, από τώρα ότι πρόκειται περι πολλών εκατομμυρίων.

— Ο ύποκόμης ειχε θαμπωθεί.

— Άδιάφορο, ειπε όσα κι' αν εινε θά τὰ μοιράσουμε.

— Τότε ύπογράψτε αυτή τή συμφωνία, ειπε ο Βρινδινός και έβγαλε από την τσέπη του ένα έγγραφο που ειχε έτοιμασμένο από πριν.

— Μιά στιγμή ! ειπε ο ύποκόμης· μου έπιβεβαιώνετε και πάλι ότι ή περιουσία αυτή μου άνήκει νομίμως.

— Θά σας τò άποδείξω καθαρώτατα.

— Είταν λοιπόν δική μου και μου τή έστέρησαν.

— Μάλιστα, κύριε, όταν είσαστε άκόμη νήπιο.

— Ποιός ;

— Θά τò μάθετε αυτό.

— Και για να την πάρете πίσω δε θά μεταχειριστήτε μέσα αισχρά ή έγκληματικά ;

— Δεν μάς χρειάζονται διόλου τέτοια μέσα.

— Είμαστε λοιπόν σύμφωνοι. Τώρα, έπρόσθεσε ο ύποκόμης, για όνομα τού Θεου, μιλήστε, διαφωτίστε το χάος που με περικυκλώνει, δώστε μου να καταλάβω...

— Σιωπή ! διάκοψε εκείνη τή στιγμή ο Βρινδινός.

Και πράγματι άκούστηκε ή έξώπορτα ή όποία άνοιξε κι' έκλεισε. Είταν ή ώρα που έπρεπε να έλθη ή Μαγδαληνή.

— Ο Βρινδινός βγήκε στο παράθυρο κι' εκόιταξε. Είδη έναν άκόλουθο τού μεγάρου τής Θούνης, ο όποιος χτυπούσε τήν πόρτα. Παραπέρα στο δρόμο, είταν ή Μαγδαληνή.

— Μάς φέρουν τις τροφές, ειπε ο τυχοδιώκτης, σηκώθηκε, κύριε ύποκόμη, θά συνεχίσουμε τήν όμιλία μας αυτή κατόπιν.

Βγήκε έξω αφήνοντας τόν Φλορεστάν μέσα στην άβυσσο των ιδεών του.

— Όσο για τόν Βρινδινό, αυτόν ή χαρά του τόν ειχε κάνει άνω κάτω μετά βίας συγκρατόνταν και καθώς άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες ζωηρά σαν παιδί, πηδούσε.

Αυτή όμως τή ζωηρότητά του λίγο έλλειψε να τήν πληρώση άκριβά.

Καθώ ειχε κατεβεί τρία τέσσερα σκαλοπάτια, έχασε τήν ίσορροπία του, έγειρε με τὰ μούτρα και θά τσακίζόνταν χωρίς άλλο αν δεν άπλωνε τὰ χέρια του μπροστά. Χάρη στην κίνηση αυτή, συνάντησε μπροστά του ένα λυγνοστάτη, καρφωμένο στον τοίχο. Άρπάχτηκε απ' αυτόν κι' έτσι κατόρθωσε να μñ πέση.

— Ένώ ο Βρινδινός πιασμένος από τόν λυγνοστάτη τού τοίχου, εύλογοιώς τόν Θεο που τόσο γτηνά τή γλύτωσε, ένοιωσε ότι σιγά σιγά ο τοίχος ύποχωρούσε και χαμίζλωνε. Συγχρόνως άκουσε έναν έρηθ τραγμό, σά να έκνειτο κάποιο έλατήριο και, πριν άκόμη συνέλθει από τήν έκπληξη του, ένα κούφωμα τού τοίχου φάνηκε άνοιχτό μπροστά του.

— Μά τήν Άγία Κοινωνία ! φάναξε ο τυχοδιώκτης, ο θησαυρός εινε !... Ποιός διάβολο να φανταζόνταν ότι εινε εκεί μέσα ;

Τότε έσκυψε πάνω από τόν κούφωμα κι' έβγαλε από μέσα ένα κιβώτιο με χάλκινα έλάσματα· έπειτα έσπρωξε με τόν χέρι του τόν μέρος τού τοίχου που ειχε άνοιξει, τόν όποιο ξαναπήγε στην πρώτη του θέση.

— Διάβολε !.. ειπε γεμάτος χαρά. Εινε πολύ βαρύ.

— Μ' άπαλλάσατε από τόσα ψαξίματα ; άκούστηκε τότε μιὰ φωνή κοντά του. Εύχαριστώ, κύριε Βρινδινέ.

(Άκολουθεί)

Είταν ένας άκόλουθος τού μεγάρου τής Θούνης.